

OD ISTE AUTORKE

Dablin strit
London roud
Jamajka lejn
Indija plejs
Skotland strit
Najtingejl vej

SAMANTA JANG

HEROJ

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Young

THE HERO

Copyright © Samantha Young, 2015

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

HEROJ

PRVO POGLAVLJE

Boston, Masačusets

Ovo se ne dešava.

Ne mogu da verujem da se ovo dešava.

Stisla sam šake u pesnice kako bi prestale da se tresu dok sam išla hodnikom ka otvorenom dnevnom boravku penthousa. Imao je visoke katedralne plafone, a ceo zid bio je u prozorima koji su vodili na ogromni balkon. Voda u luci bleskala je na suncu. Bila je to prelepa zgrada s predivnim okruženjem, a ja ni u čemu od toga nisam mogla da uživam, previše usredsređena na to što ću tamo naći *njega*.

Srce mi je stalo kad sam ga ugledala kako stoji napolju na balkonu.

Kejn Karavej.

„Aleksa!“

Okrenula sam naglo glavu od Kejna ka kuhinji, gde se moj šef Benito okružio sa dva laptopa i raznoraznom drugom opremom za snimanje. Ovo je bio trenutak kada ga je trebalo pozdraviti osmehom i zamoliti ga da me uputi šta treba da radim.

Umesto toga, ponovo sam pogledala u Kejna.

Sok od pomorandže koji sam tog jutra popila neprijatno mi je bućkao po stomaku.

„Aleksa!“

Benito se iznenada našao ispred mene, streljajući me pogledom.

„Ćao“, rekla sam ravnim glasom. „Šta treba da uradim?“

Benito je nakrivio glavu, gotovo komično pogledavši naviše u mene. Visoka sam metar sedamdeset pet a on samo metar šezdeset osam. Ali nedostatak u visini još kako je nadoknađivao svojom ličnošću. „Molim te“ – ispustio je dug, strpljiv uzdah – „reci mi da mi se vratila moja normalna Aleksa. Ne mogu da se nosim sa Aleksom koja je na Dan majki doživela slom. Danas snimam Kejna Karaveja za top-listu najuspešnijih muškaraca mlađih od četrdeset godina časopisa *Mogul*. Kejn će krasiti naslovnu stranu.“ Brzo se osvrnuo ka pomenutom modelu sa naslovne strane. „Očigledan izbor.“ Pogledao me je izvivši obrvu. „Današnje snimanje je važno. Ako nisi znala, Kejn Karavej je jedan od najpoželjnijih bostonskih neženja. On je direktor *Finansija*...“

„*Finansija Karavej*“, tiho sam rekla. „Znam.“

„Dobro. Onda znaš i da je užasno bogat i neverovatno uticajan. Osim toga, vrlo je zauzet i teško ga je zadovoljiti, zato ovo snimanje moram da uradim brzo i dobro.“

Pažnja mi je odlutala preko Benitove glave do čoveka koji je odmah pošto je diplomirao na koledžu uspešno osnovao privatnu banku. Iz toga je na kraju razvio sopstvenu kompaniju, razvivši raznovrstan niz poslova koji su uključivali sve, od privrednog bankarstva do hipoteka na kuće, osiguravajućih zavoda, investicionih fondova, trgovine hartijama od vrednosti, upravljanja imovinom... Kejn je sada bio direktor

važne holding kompanije, sa upravnim odborom koji su činili uticajni i bogati poslovni ljudi.

Priča se da je sve to postigao zahvaljujući nemilosrdnoj rešenosti, pažnji koju je posvećivao organizaciji i ambiciji za sticanjem moći.

Kejn je trenutno razgovarao s nekim preko telefona dok mu je šminkerka Mari poravnavala nabore na odelu skrojenom po meri. Markirano tamnoplavo odelo savršeno mu je pristajalo. Kejn je bio visok, bar metar osamdeset osam, ako ne i metar devedeset, širokih ramena i upadljivo zgodan. Imao je upečatljiv profil, oštarih jagodica i orlovskog nosa, a kosa sa koje je sada nestrpljivo sklanjao šminkerkinu ruku bila je gusta i tamna kao moja. Mada su sada bila stisnuta, sa fotografija sam znala kako su mu usta senzualna, a delovala su kao da stalno brine o nečemu.

Definitivno neko za naslovnu stranu.

I definitivno ne neko koga želite da naljutite.

Progutala sam knedlu koja mi je zapela u grlu. Kakva ironija da stoji tu, preda mnom, posle svih gnusoba koje je nedavna iznenadna smrt moje majke iznela na videlo... a čiji je on bio deo.

Šest godina sam radila kao lična sekretarica za Benita – jednog od najuspešnijih i najtemperamentnijih fotografa u gradu. Naravno, Benito nikad nije bio melodramatičan pred klijentima, samo pred onima koji su radili za njega. Ipak, pošto sam dugo saradivala s njim, trebalo bi da se posle toliko godina osećam sigurno. Ali nisam.

Da budem preciznija, *nekada* sam osećala da imam siguran posao.

Ali kad sam pre tri meseca ostala bez majke, moji porodični problemi isplivali su na površinu, otkrivši neke surove istine za koje sam često poželeva da ih nisam ni saznala.

Nastavila sam da radim, pravila se kao da se ništa nije dogodilo. Ali nemoguće je ostati tako jak kad izgubiš roditelje i doživela sam, nažalost, mali emotivni slom za vreme snimanja za jedan važan ženski časopis. Bilo je to snimanje za Dan majki.

Benito je pokušao da pokaže razumevanje, ali videlo se da je besan. Ipak, umesto da me otpusti, rekao mi je da uzmem preko potreban odmor.

I tako sam se nekoliko nedelja kasnije vratila divno preplanula zahvaljujući havajskom suncu, i kad sam jutros stigla, nisam imala pojma kakvo je ovo snimanje i za koga.

Čim sam se vratila sa puta, dobila sam od Benita kratak mejl u kome je bila adresa na kojoj će se obaviti snimanje, ali bez ikakvih drugih podataka. Bila sam mu lična sekretarica a nisam imala pojma šta njegov najnoviji posao podrazumeva, što mi se nimalo nije sviđalo.

Da, bila sam preplanula, ali zapravo još nisam raščistila u glavi sve u vezi sa mamom i ozbiljno sam se brinula da posao oko koga sam se poslednjih šest godina satirala ne ode niz preskupu ve-ce šolju ovog penthausa. Ovo danas mora dobro da prođe.

Moja strepnja desetostruko se uvećala kad sam izašla iz lifta i ugledala ljude kako zuje po hodniku i oko otvorenih dvostrukih vrata stana. Bilo je mnogo više ljudi na snimanju nego obično, što mi je govorilo da snimamo nekog posebno važnog. Uspaničila sam se kad mi je naša stažistkinja Sofi prenela da je čovek koga snimamo niko drugi do Kejn Karavej.

Celo telo mi se trglo kad sam čula to ime i počela sam da drhtim.

Od tada nisam prestala da se tresem.

Kejn me iznenada prostrelio pogledom, kao da je osetio moj pogled na sebi. Pokušavala sam da obuzdam emocije

dok smo se gledali, a onda mu se pogled konačno odvojio od mog i počeo da šara mojim telom.

Benito je verovao kako opušteno oblačenje u društvu poznatih na njih ostavlja utisak da ih se on i njegovi ljudi ne plaše jer su jednako talentovani kao oni. Verovao je da ga zbog njegovog stava klijenti više poštuju. Mislila sam da je to površno proseravanje, ali sam to što mislim zadržala za sebe jer je to značilo da mogu da obučem šta god poželim. Na snimanjima bih se često opredelila za ono u čemu se najprijetnije osećam. Danas su to bili šorts i majica s kratkim rukavima.

Sudeći po tome kako me je Kejn Karavej sada gledao... mogla sam da budem i gola.

Naježila sam se po rukama, stresavši se od jeze.

„Aleksa“, zarežao je Benito.

„Izvini“, rekla sam, pokušavši da ne mislim na Kejnov vatreni pogled ili žestoki bol koji sam počela da osećam u grudima.

Moj šef je nestrpljivo odmahnuo glavom. „Dobro, dobro. Samo... evo, uzmi nazad blekberi.“ Stavio mi je aparat u ruku. Dala sam mu ga pre nego što sam otišla na odmor kako bi ga prosledio mojoj zameni. Ceo Benitov svet bio je u tom telefonu. U njemu su bili svi njegovi poslovni kontakti, mejlovi, njegov poslovni kalendar. Videla sam da ikonica za mejl već pokazuje petnaest nepročitanih poruka tog jutra. „Organizuj prvo ekipu, pre nego što počneš sa poslom. Snimamo na balkonu, sa lukom u pozadini. Zatim u dnevnom boravku. Tamo je malo mračnije, zato podesi osvetljenje.“

Posle toga sam prešla na autopilot. Zнала sam odlično svoj posao i to je bio jedini razlog što sam išta uspevala kompetentno da obavim, jer nisam mislila na ono što radim. Mislila sam na čoveka koga sam se jedva usuđivala

da pogledam govoreći jednom od naših momaka da postavi Benitovu kameru i laptop na balkon i upućujući ekipu kako bi podesila osvetljenje u dnevnoj sobi za kasnije.

Kejn Karavej.

Znala sam o njemu više nego što bi trebalo jer sam posljednjih nekoliko meseci obratila pažnju kad bih čula ili pročitala njegovo ime. Nazovite to morbidnom radoznalošću.

Iako je sa trinaest godina ostao siročić, u sistemu socijalne zaštite, Kejn je ipak uspeo da završi srednju školu kao učenik generacije i upisao se sa punom stipendijom na poslovnu školu u Vortonu. Čim je diplomirao na koledžu, osnovao je banku koja će izrasti u *Finansije Karavej*. Do svoje dvadeset devete godine bio je jedan od najuspešnijih biznismena u Bostonu. Sada, u trideset trećoj godini, kolege su ga se pribojavale i poštovale ga, bio je dobro prihvaćen u bostonskom visokom društvu i jedan od najpoželjnijih neženja u gradu. Mada je bio vrlo povučen, trač rubrike su, kad god su mogle, objavljivale njegove fotografije, najčešće sa glamuroznih dešavanja. Stalno je viđan sa lepim ženama, ali retko bi posle nekoliko meseci bio uhvaćen u društvu iste.

Sve mi je to govorio da je *sam, usamljen i zatvoren*.

Onaj bol u grudima postao je još jači.

„Aleksa, dođi da upoznaš gospodina Karaveja.“

Osetila sam kako mi se disanje ubrzava i okrenuvši se od Skota, našeg tehničara za osvetljenje, ugledala Benita kako stoji pored Kejna.

Pokušavši da obuzdam emocije, polako sam im prišla, a obrazi su mi goreli pod vrelinom Kejnovog tamnog pogleda. Kad sam malo bolje pogledala, videla sam da su mu oči zapravo tamnosmeđe. Lice mu je bilo savršena bezizražajna maska, ali oči su bile izražajnije.

Ponovo sam zadrhtala kad su prešle preko mene.

„Gospodine Karaveju, ovo je moja sekretarica Aleksa...“

„Drago mi je.“ Prekinula sam šefa pre nego što je stigao da izgovori moje prezime. „Ako vam nešto treba, samo me pozovite.“ I, pre nego što su Benito i Kejn mogli da odgovore, brzo sam odjurila nazad na drugi kraj sobe.

Skot je zurio preko mog ramena, a kad je ponovo pogledao u mene, njegove oči su mi govorele da se Benitu nije dopalo moje ponašanje. „Šta je s tobom?“, pitao je Skot.

Slegla sam ramenima, ne znajući kako kolegi da objasnim zašto se ponašam kao tinejdžerka. Objasnjenje bi bilo dugačko. Predugačko. Previše lično. Jer pre samo nekoliko meseci otkrila sam da je moj otac uništio Kejnovu detinjstvo.

A sad je Kejn stajao tu preda mnom.

Kad je Benito oštro izgovorio moje ime, okrenula sam se i videla kako me mrko posmatra i pokazuje mi da izađem na balkon. Počinje snimanje.

Dok sam stajala iza Benita i gledala čas u fotografije na laptopu, čas u čoveka pred sobom, mogla sam spokojno da proučavam Kejna. Ni na trenutak se nije osmehnuo. Zamišljeno je zurio u kameru, a Benito se nije usuđivao da ga zamoli za promenu izraza na licu. Uputio ga je kako da okrene glavu i telo, ali to je bilo najsmelije što je Benito mogao sa njim da učini.

„Usavršio je taj zamišljeni izraz“, šapnula mi je Sofi na uvo dok mi je dodavala kafu. „Da nisam srećno verena, pokušala bih da mu stavim osmeh na to lepo lice. Ti si sama. Šta čekaš? Mislim da bi sigurno mogla da ga nateráš da se osmehne.“

Prebledela sam, prikivši to smeškom. „Dušo, mislim da će za to biti potrebne gimnastičarke bliznakinje.“

Pogledale smo se, ne mogavši da obuzdamo smeh. Bilo je olakšanje nasmejati se u tako napetoj situaciji.

Nažalost, naš smeh je privukao Kejnovu pažnju. Sve je utihnulo, a kad smo se okrenule, videle smo da radoznalo gleda u mene dok Benito... Pa, izgledao je spreman da vrelinom pogleda sprži i moje i Sofino dupe.

Sofi je šmugnula.

„Hajde da napravimo pauzu.“ Benito je uzdahnuo i prišao laptopu. „Celo jutro se čudno ponašaš“, tiho je rekao. „Da li mi je nešto promaklo?“

„Ne.“ Gledala sam ga trudeći se da ne pokažem istinu. „Kafa?“

Klimnuo je glavom, više ne ljut, samo pomalo razočaran. Što je bilo još gore.

Mudro sam požurila nazad u stan i otišla u kupatilo. Pomislila sam da će mi prijati da se umijem hladnom vodom. Ruke su mi se tresle dok sam skupljala dlanove pod česmom. „Sranje“, prošaptala sam.

Bila sam u haosu.

Ponovo.

Što je dosta, dosta je. Moj posao ne bi preživeo još jedan ispad u javnosti. Jeste, situacija je zajebana, ali moram da se saberem i ponašam kao profesionalac. Rešena da to i uradim, uspravila sam se, izašla iz kupatila i umalo naletela na šolju kafe koju je stiskala velika Kejnova šaka.

Pogledala sam u njega, zanemevši, najviše zato što mi je srce toliko lupalo da mi je bilo teško da se usredsredim na bilo šta drugo a kamoli na reči.

Kejn je izvio obrvu i gurnuo kafu ka meni.

Uzela sam je, uopšte ne uspevajući da sakrijem zbunjenost.

„Mirovna ponuda“, rekao je, a ja sam ponovo zadržtala kad sam čula njegov dubok, kulturan glas. „Izgleda da sam te iz nekog besmislenog razloga uplašio.“

Pogledi su nam se sreli, a srce mi je sada udaralo iz sasvim drugog razloga.

„Šta se ovih dana priča o meni?“

Na trenutak sam zaboravila na sve osim na to kako je to izgubiti se u njegovim divnim očima. „Svašta“, tiho sam odgovorila. „Svašta se o vama priča ovih dana.“

Osmehnuo se, pokazavši da nisam bila u pravu – nisu bile potrebne gimnastičarke bliznakinje kako bi ga navele da se osmehne. „Pa, u prednosti ste u odnosu na mene. Vi mene znate, ali ja vas ne.“ Zakoračio je napred i iznenada sam se osetila neizdrživo, predivno okružena njime.

O bože, o bože, o bože. „Nema mnogo toga da se kaže.“

Kejn je nakrivio glavu, a njegove tamne oči caklile su se vrelinom koju sam osećala među nogama. „Nekako sumnjam u to.“ Pogled mu je pao na moje usne, a onda se ponovo zaustavio na mojim očima. „Želim da saznam više, Aleksa.“

„Ovaj...“ Kroz glavu mi je iznenada proleteo stari kliše „Pazite šta želite“.

Izgleda je pogrešno protumačio moju usplahirenost i uspaničenost, misleći kako mi je namera da budem zagonetna, jer me je upozorio: „Neću završiti ovo snimanje dok mi ne kažete nešto o sebi. Vreme je novac.“ Smeškao se. „Šef mora da bude zadovoljan.“

Misli li na sebe ili na Benita?

Dok sam ga gledala, osetila sam kako mi se dlanovi preznjavaju a srce počinje brže da lupa, ubrzavajući sa svakom sekundom tišine koja se širila među nama. A onda se dogodilo. Zaprepašćena i zbunjena zbog toga što se iznenada pojavio u mom životu tek što sam otkrila da je on dečaćić koji je bio žrtva zločina mog oca, nisam mogla da se uzdržim. „Ja vas znam“, istrtiljala sam. „Ne, hoću da kažem...“ Zakoračila sam napred, odguravši nas dalje niz hodnik, gde

smo imali više privatnosti. Šoljica kafe tresla mi se u ruci. „Zovem se Aleksa *Holand*.“

Trgao se od šoka.

Bio je to užasan prizor. Celo telo mu se trglo kao da sam ga udarila i moćni biznismen vidno je prebledeo preda mnom.

Nastavila sam: „Moj otac je Alister *Holand*. Znam da je imao aferu sa vašom majkom i znam kako se to završilo. Toliko mi je...“

Kejn je oštro zamahnuo rukom između nas da me učutka. Šok je zamenio bes. Nozdrve su mu se besno raširile. „Ja bih na tvom mestu prestao“, rekao je pretećim grlenim glasom.

Nisam mogla.

„Upravo sam saznala. Do pre nekoliko meseci nisam imala pojma da ste to vi. Čak ni...“

„Rekao sam da prestaneš.“ Zakoračio je napred, pribivši me uza zid. „Ne želim da čujem.“

„Molim vas, saslušajte me...“

„Je l' ti mene zajebavaš?“ Tresnuo je rukom o zid iznad moje glave i iza kulturnog, nemilosrdnog džentlmena koga su svi videli, opazila sam mnogo manje ugladenog i mnogo opasnijeg čoveka nego što je iko zapravo shvatao. „Tvoj otac je zaveo moju majku i pošto ju je navukao na drogu, ostavio ju je da se predozira u hotelskoj sobi jer bi, da je pokušao da joj pomogne, gledao kako njegovo ljubljeno nasleđstvo nestaje.“ Lice mu je sada bilo toliko blizu mog da sam osetila njegov topli dah na usnama. „Uništio mi je porodicu. Ne želim *ništa* ni od njega ni od tebe. Svakako ne želim da udišem isti vazduh koji vas dvoje udišete.“

Naglo se odgurnuo od zida i izašao iz hodnika.

Većina žena bi verovatno briznula u plač posle ovakvih reči. Ne i ja. Dok sam odrastala, gledala sam kako bi se majka

u svakoj svađi rasplakala i mrzela sam to. Kad je bila ljuta, zaplakala bi, a zapravo je samo želela da bude ljuta.

Zato ja nikad nisam plakala kad sam bila ljuta.

I bila sam besna na oca od koga sam se otuđila zato što me je doveo u poziciju da i sama budem prikazana u istom odvratnom svetlu kao i on.

Kejnovе poslednje reči doprle su mi do svesti.

„O, sranje.“ Izjurila sam iz hodnika.

Kejn je pričao sa Benitom u kuhinji.

Želudac mi se okrenuo kad sam videla kako se Benito trgao zbog nečega što mu je Kejn rekao. Zbunjeno me je pogledao, a onda se okrenuo da mu odgovori.

Kejn se osvrtao oko sebe streljajući pogledom, tražeći nekog po sobi. Pogled mu se zaustavio na mladiću u otmenom odelu. „Itane, želim drugog fotografa.“ Glas mu se proneo sobom tako da su svi čuli i prestali sa radom. „Ili neću da radim naslovnu stranu.“

Itan je žustro klimnuo glavom. „Naći ću ga, gospodine.“

Bila sam užasnuta; brzo sam pogledala u Benita, koji je zinuo, jednako užasnut. Kejn se, međutim, nije zadržao dovoljno dugo da to vidi. Već se uputio ka meni, i ne pogledavši me dok je prolazio pored mene na putu ka izlazu.

Pripala mi je muka.

Benitov glas bio je tih, iznenađujuće miran. Ali ne i njegove reči. „Šta si, jebote, uradila?“

Moja prijateljica Rejčel premeštala je s jedne noge na drugu nemirno dete koje je držala u krilu. „Prošlo je pet sati. Smiri se. Šef će te pozvati da razjasnite ovaj nesporazum.“

Pogledala sam njenu ćerku Mejzi, sve zabrinutija. „Da li Mejzino lice treba da bude toliko ljubičasto?“

Rejčel se namrštila zbog promene teme i pogledala u cerku. „Mejzi, prestani da zadržavaš dah.“

Mejzi ju je tvrdoglavo gledala.

„Uh... još uvek zadržava dah.“ Nije mi bilo jasno zašto moju prijateljicu ovo ne brine koliko i mene.

Rejčel je napravila grimasu. „Nećeš dobiti igračku ako nastaviš da zadržavaš dah.“

Mejzi je isпустиła komično dug uzdah i osmehnula mi se.

„Baš je đavo“, tiho sam promrmljala, obazrivo je posmatrajući.

„Kome kažeš.“ Rejčel je slegla ramenima. „Izgleda da sam i ja u njenom uzrastu pribegavala starom triku da zadržavam dah dok ne dobijem ono što želim.“

Pogledala sam u svoj polupojedeni ručak. „Možemo da krenemo i prošetamo vrtovima, ako postaje nemirna.“

„Nismo još tebe smirile.“ Rejčel je mahnula konobaru u prolazu. „Još dva dijetalna soka i sok od narandže.“

Nisam se bunila. Od svih mojih prijateljica, Rejčel je bila najupornija i najviše je zapovedala. Verovatno sam se zato jedino još s njom redovno viđala.

Rejčel, Viv, Megi i ja bile smo bliske prijateljice na koleđžu. Od nas četiri, jedino ja nisam bila udata i nisam imala dece. Njih tri zajedno imale su četvoro. Tokom godina izgubila sam kontakt sa Viv i Megi i sada sam se viđala samo sa Rejčel, na svakih nekoliko nedelja. Bila sam toliko zauzeta poslom i druženjem sa kolegama da se nisam potrudila da steknem nove prijatelje van posla.

Ako se pokaže da je taj užasni osećaj koji sam imala tačan, ako me Benito otpusti, čekala me je vrlo sumorna budućnost bez novca, lepog stana i društvenog života.

„Možda bi meni trebalo da naručiš votku“, progundala sam.

Rejčel je duboko uzdahnula. „Benito te neće otpustiti. Ne pošto si se toliko trudila. Je l' tako, dušo?“ Cupkala je ćerku na kolenu.

Mejzi mi se zakikotala i odmahnula glavom, šibnuvši tamnim kovrdžama majku po licu.

„Sjajno, čak i trogodišnjakinja zna da sam najebala.“

Rejčel je napravila grimasu. „Ne smeš da kažeš *najebala* pred detetom, Leks.“ Doneli su nam piće i ona je gurnula moje ka meni. „A sad se smiri da malo pričamo o meni.“

Iskreno sam se osmehnula, prvi put za nedelju dana. „Samo ako mi još jednom kažeš da me neće otpustiti.“

„Leks, neće te otpustiti.“

„Aleksa, otpuštena si!“

Želudac mi se okrenuo kad sam čula gnevni početak govorne poruke koju mi je Benito ostavio.

„Ne znam šta se koji kurac jutros dogodilo, ali završila si. I to ne samo sa mnom. A ne! Znaš li koliko si me danas koštala? Toliko si rabesnela Kejna Karaveja da sam ostao bez *Mogula* i još dva časopisa iz iste medijske kompanije! Moj ugled je doveden u pitanje! Posle svega što sam radio! Pa...“ Snizio je glas, što je bilo još strašnije od vike. „Računaj da si najebala, jer ću se potruditi da više nikad ne radiš u ovoj industriji.“

Uštinula sam se za hrbat nosa i drhtavo udahnula kroz suze.

Ovo ne valja.

Ovo uopšte ne valja.

DRUGO POGLAVLJE

Tvrdoglavo sam zurila u telefon dok sam pijuckala ogromnu čašu crnog vina. „Ne.“

Moj deda je glasno uzdahnuo, tako da je spikerfon zapucketao. „Bar jednom zaboravi na ponos i dozvoli da ti pomognem. Ili želiš da se iseliš iz tog stana koji toliko voliš?“

Ne, ne želim. Rasturila sam se od posla da bih iznajmila svoj jednosobni apartman u Bek beju. Predivan je, s visokim plafonima i prozorima koji gledaju na ulicu s drvoredom. Sviđa mi se lokacija, na dvadeset minuta peške od mog omiljenog dela grada – Gradske bašte, Ulice Njuberi, Ulice Čarls... Lokacija je savršena, ali je činjenica da je moj stan sladak i prijatan šlag na vrlo lepoj torti. To je stan kakav sam oduvek želela i nadala sam se da ću jednog dana uštedeti dovoljno za depozit da ga kupim, ili nešto slično u istom kraju.

Znam da materijalna dobra ama baš ništa ne znače. Ali sada mi baš treba moj lepi stan. Treba mi nekakva uteha.

Da li mi je toliko potreban da bih za to izdala svoje principe?

Nažalost, ne.

„Neću da uzmem tvoj novac, deko.“ Znam da Edvard Holand nije bio kriv, ali bogatstvo u dijamantima koje je nasledio od porodice, a kasnije uvećao mudrim ulaganjima koja su obogatila njegov poslovni uspeh, bilo je baš ono što je zatrovalo mog oca. Nisam želela da imam išta sa nečim tako toksičnim.

„Onda ću popričati sa Benitom.“

Razmišljala sam o tome što deda od ostatka porodice krije svoj odnos sa mnom. Niko van porodice nije znao da je Aleksa Holand *zapravo* Holand – moj tata je uspeo da sakrije od porodice nesmotrenu vezu s mojom majkom, koja je dovela do mog rođenja, od svih izuzev od svog oca – a deda im svakako nije otkrio da me je potražio kad sam imala dvadeset jednu godinu i živela sama u Bostonu.

Shvatila sam kako bi, da im je otkrio istinu, to izazvalo dramu i negodovanje, ali ne mogu reći da me to nije bolelo. Ponekad sam imala osećaj kao da me se stidi. Svidelo se to meni ili ne, on je sve što sada imam i volim ga.

Obuzdala sam srdžbu. „Ne smeš“, rekla sam. „Benito ima dugačak jezik. Reći će svima ko sam.“

„Pa šta onda? Naći ćeš drugi posao... I šta bi radila?“

Bilo koji drugi posao bio bi mnogo manje plaćen. Kao lična sekretarica uspešnog fotografa pristojno sam zarađivala. Duplo više nego što obično zarađuju lične sekretarice. Pijuckala sam vino, razgledajući sve lepe stvari u mom lepom domu.

„Nisam stigla ni da se izvinim“, promrmljala sam.

„Šta?“

„Nisam stigla ni da se izvinim“, ponovila sam. „Izdrao se na mene, a onda mi upropastio život.“ Prostenjala sam.

„Ništa mi ne govori. Vidim ironiju u tome. Moja porodica je uništila njegov... milo za drago.“

Deda se nakašljao. „Nisi mu *ti* uništila život. Ali iznenadila si ga.“

Preplavio me je osećaj krivice. „Istina.“

„A već sam ti rekao da su moji pokušaji u prošlosti propali. Nije na nama da se izvinimo.“

„Znam.“ I znala sam. Nisam bila razočarana zato što nisam mogla da se izvinim za grehe svog oca. Bila sam razočarana zato što sam u trenutku kad je Kejn shvatio ko sam, u njegovim očima videla meni dobro znan bol, koji mu je očigledno još uvek bio tako svež i iznenada me je preplavio snažan osećaj bliskosti s njim. Oboje smo bili deo tragičnog nasleđa. Nikad ni sa kim nisam mogla da pričam o tome jer je sve držano u tajnosti. Godinama sam morala sama da nosim teret istine. A onda mi je pre tri meseca umrla mama i sve to odvratno sranje isplivalo je na površinu, a tokom bujice reči koju sam preko telefona sasula dedi, konačno mu je izletelo ime deteta kome je naneta nepravda.

Kejn Karavej. Jedina osoba, pored mojih roditelja i dede, koja je znala istinu. Jedina osoba koja bi možda razumela.

Ne mogu da objasnim povezanost koju sam osećala s njim. Znala sam samo da sam možda jedina koja može da razume njegov bol i... osetila sam kako želim da nekako budem uz njega. Nije imalo smisla. Znala sam da ga jedva poznajem, ali se ipak nisam mogla odupreti tom osećaju.

Zato mi je slamalo srce što me gleda kao da sam deo problema. Kao da sam... ja kriva. Bolela me je pomisao što tako misli o meni i nisam želela da to bude naš poslednji razgovor. Nisam želela da budem deo ružne uspomene. „Trebalo bi da odem tamo i izvinim se što sam ga uhvatila na prepad. Usput

mogu da ga zamolim da sredi ovo. Jedan poziv Benitu i kao da se ništa nije dogodilo.“

„Aleksa, mislim da to nije pametno.“

Možda nije. Ali očajnički sam želela da povratim svoj posao i promenim Kejnovu mišljenje o meni. „Otkako je mama... samo... želim da me sasluša i ne vidim ništa loše u molbi da dok sam tamo pozove Benita.“

„To mi mnogo zvuči kao ono što ti želiš, a ne ono što on želi.“

Odgurnula sam istinu u stranu i počela da racionalizujem. „Jesi li upoznao Kejna Karaveja? Mislim da taj čovek ne zna šta želi.“

Recepcionerka me je gledala kao da sam budala.

„Želite da vidite gospodina Karaveja iz *Finansija Karavej* bez zakazanog sastanka?“

Znala sam da neće biti lako ući u ogromnu zgradu od ružičastog granita na Internešenel plejsu i očekivati da će me sprovesti direktno u Kejnovu kancelariju. Ipak, recepcionerka je reagovala kao da sam tražila da vidim predsednika. „Da.“ Suzdržala sam se da joj ne odgovorim sarkastično. Nije mi ličila na nekog ko bi na to dobro reagovao.

Uzdahnula je. „Samo trenutak.“

Pogledala sam u radnika obezbeđenja koji je radio na metalnim detektorima postavljenim ispred liftova. Kompanija *Finansije Karavej* bila je smeštena u istoj zgradi sa još jednom kompanijom, što znači da su svuda bile sigurnosne kamere. Ma šta pokušala da izvedem, biću uhvaćena. Pravo vreme je bilo najvažnije. Nije mi smetalo da me uhvate... samo ako me uhvate *nakon* što uđem kod Kejna.

Odmakla sam se od recepcije dok je recepcionerka stisnutih usana mršteći se zagledala nokte. Dok joj je pažnja bila usredsređena na nešto drugo, ko bajagi bezbrižno krenula sam ka detektorima.

„Identifikaciju.“ Radnik obezbeđenja pružio je ruku da me spreči da prođem dalje.

Pogledala sam mu u bradato lice i primetila oprez u njegovim očima. Eto kakve sam ja sreće. Nisam mogla da dobi- jem stereotipnog, neopreznog radnika obezbeđenja?

Neduzno sam se osmehnula. „Gospođa na recepciji rekla mi je da im je ponestalo propusnica za posetioce. Kazala mi je da prođem gore.“

Sumnjičavo me je pogledao.

Pokazala sam na nju. „Pitajte je.“

Mrzovoljno je othuknuo i pogledao ka recepciji. Odmah sam shvatila da će joj doviknuti pitanje, kako ne bi morao da se pomera sa mesta.

To mi je bila jedina prilika.

Provukla sam se pored njega i projurila kroz detektore a potom sam ga čula kako viče taman kad sam uletela u lift koji će me odvesti do Kejnovog sprata. Vrata su se zatvorila baš u trenutku kad sam ugledala čuvarevo stopalo.

„Odlepila si“, promrmljala sam samoj sebi dok se lift penjao. „Stvarno si konačno odlepila. Trebalo je da prihvatiš terapiju kad su ti je ponudili.“

Čula sam kako je neko s moje desne strane otrfrknuo. Sa mnom u liftu bio je tip koji mi se iscerio kao da sam rekla nešto mnogo smešno. „Kod nekih ljudi ne odradi posao“, rekao je.

„Šta?“, zbunjeno sam pitala.

„Terapija“, objasnio je. „Kod nekih odradi posao, kod drugih ne.“

Primetila sam njegovo elegantno odelo i skupi sat. Bio je privlačan, savršene svetlosmeđe kose, blistavih plavih očiju i samo jedan pogled bio je dovoljan da zaključim kako osim vrhunskog odela poseduje i vrhunsko samopouzdanje. Bio mi je i nekako poznat. „Da li je kod vas odradila posao?“

Slegao je ramenima i vragolasto se osmehnuo. „Moj terapeuta je radio za mene.“

Nasmejala sam se. „Pa, bar ste imali neku korist od toga.“

Još šire se osmehnuo i pokazao glavom na dugmiće u liftu. „*Finansije Karavej?*“

Klimnula sam glavom, a želudac mi je nervozno zai-grao što ću ga ponovo videti. „Moram da razgovaram sa direktorom.“

„Sa Kejnom?“ Izvio je obrvu i odmerio me pogledom. „Trebali da vas uhvatim i predam obezbeđenju?“

„Gospodin Karavej bi verovatno to više voleo, ali *mora* mi dozvoliti da kažem šta imam.“

„Ovaj... ko ste vi?“

Oprezno sam ga pogledala. „Ovaj... ko ste *vi?*“

„Prijatelj. Treba s njim da izađem na ručak.“

Vrata lifta su se otvorila. „Daću vam svoje prvorodeno dete kad ga budem dobila ako mi dozvolite da se ubacim u prvih pet minuta vašeg sastanka.“

Izašao je, a ja sam krenula za njim, dok me je on odme-ravao pogledom.

Čekala sam, nervozno pogledajući u recepcionera, koji je delovao užasno zabrinuto zbog mog iznenadnog dolaska.

„Znate šta.“ Tip iz lifta ponovo mi je skrenuo pažnju na sebe, a u glasu mu se osećalo da ga ovo zabavlja. „Detektori se nisu oglasili i očigledno ne nosite oružje.“ Pokazao je na moj šorts i majicu bez rukava. „Zato ću vas uvesti kod Kejna. Ali...“ – prekinuo me je pre nego što sam mogla da

mu zahvalim – „ući ću sa vama. Baš me zanima otkud Kejn poznaje nekog kao što ste vi.“ Spustio mi je lako ruku na donji deo leđa i poveo me ka recepciji.

Namrštila sam se, ne mogavši da odredim da li me je upravo uvredio ili mi udelio kompliment. „Nekog kao što sam ja?“

„Gospodine Leksingtone.“ Recepcioner je skočio iz stolice i uspaničeno vrisnuo. „Mislim da se ta žena upravo provukla pored obezbeđenja.“

„U redu je, Dine.“ Tip koga sam iz trač rubrika prepoznala kao Henrija Leksingtona, sina Rendala Leksingtona, jednog od Kejnovih poslovnih partnera, odmahnuo je rukom da umiri recepcionera. „Javi Kejnu da stižemo.“

Zbunjena, pustila sam da me Leksington povede niz hodnik sa kancelarijama. Na kraju prolaza prostor se proširivao, a pored dvojih velikih duplih vrata stajao je stakleni radni sto, jednako otmen kao i sto recepcionera pored koga smo prošli. Na mesinganoj pločici na vratima pisalo je da kancelarija pripada Kejnu Karaveju, direktoru.

Sa ove strane nije bilo prozora koji su gledali na kancelariju, što je Kejnu pružalo potpunu privatnost.

Kad smo prišli, mladić koga sam videla na snimanju ustao je iza staklenog radnog stola. Pogled mu je pao na mene, a onda je razrogačio oči prepoznavši me. „Ovaj, gospodine Leksingtone...“

„Očekuje me.“ Leksington mu se ljubazno osmehnuo, što mu je stvarno dobro pristajalo, i mašio se za vrata.

„Ali...“

Sekretar je ućutao kad me je Leksington uveo u Kejnovu ogromnu kancelariju. Mada iza nas nije bilo prozora, zidovi preko puta i sa desne strane kancelarije bili su prekriveni njima. Svetlo je dopiralo u moderan, ali oskudno ukrašen prostor.

Jedva da sam išta od toga primetila jer mi se pogled zaustavio na Kejnu.

Delovao je podjednako besan i zbunjen mojim prisustvom kad je skočio iza ogromnog starinskog stola.

Želudac mi je ponovo potonuo, ovog puta malo niže nego prošli put. Iako sam to već doživela, i dalje sam bila iznenađena snagom njegove pojave.

„Henri, koji ti je moj?“

Leksington je podigao obrve videvši Kejnovu reakciju kad sam se pojavila. Pogledao je u mene i podrugljivo se osmehnuo. „Ozbiljno, ko ste vi?“

„Napolje.“

Oboje smo se okrenuli ka Kejnu.

Naravno da se obraćao meni.

„Ne.“ Zakoračila sam ka njemu, uprkos pretnji koja je iz njega izbijala. „Moramo da razgovaramo.“ Vilica mu je zadrhtala zbog toga što se nisam uplašila.

U sebi sam bila prilično uplašena, ali on to nije morao da zna.

„Zauzet sam.“

„Gospodin Leksington mi je ljubazno ponudio pet minuta od svog zakazanog ručka s vama.“

Kejn ga je besno pogledao. „Ma nije valjda?“

Henri se osmehnuo. „Ja sam džentlmen.“

„Henri, izađi“, tiho ali odlučno rekao je Kejn.

„Pa, ja sam...“

„Odmah.“

Henri je očigledno znao nešto što ja nisam, jer za razliku od mene kao da se nije nimalo uplašio Kejna. „Naravno.“ Zakikotao se i namignuo mi, što mu je pristajalo još bolje od ljubaznog osmeha. „Srećno.“

Sačekala sam da se vrata za Henrijem zatvore, a onda duboko udahнула i pripremila se na suočavanje sa Kejnom. Primitila sam da me je brzo odmerio pogledom od nogu do lica.

Drhtala sam pred tim njegovim pogledom Princa Tame. „Za dve sekunde izaći ćeš za njim kroz ta vrata.“

Možeš ti to. Nateraj ga da te sasluša, Leks. „Izbacite me i vratiću se brže od bumeranga.“

„Usuđujem se da kažem da se bumerang ne bi dobro proveo pred zaključanim vratima, gospođice Holand.“

„Zaključajte vrata i naći ću neki drugi, kreativniji način da vas mučim. Više nemam šta da izgubim.“

Kejn je ljutito uzdahnuo. „Imaš minut. Iskoristi ga pametno.“

Bože, stvarno je arogantni skot. Obuzdala sam gnev, podsetivši sebe ko je on i kroz šta je prošao. „Dve stvari. Prvo, izgubila sam posao.“

Odgovorio je sleganjem ramenima i naslonio se na sto. Prekrstio je ruke na grudima, ukrstio noge i vedro me upitao: „Pa?“

„Pa... to je zbog onog što se dogodilo na snimanju.“

„Onda predlažem da se ubuduće ponašaš profesionalnije. A sad moram da idem na ručak...“ Pokazao je na vrata.

„Slušajte.“ Podigla sam ruke kao da se predajem. „Izvinjavam se. To je drugo. Iskreno se izvinjavam...“

„Izgovori to i izbaciću te napolje, jebote“, upozorio me je.

„Zato što sam vas uhvatila na prepad“, požurila sam da završim.

Malčice se opustio.

„Nije trebalo to da uradim. Nisam imala pojma da snimamo vas. Ovih dana se čudno osećam i kad sam se pojavila

na setu a vi ste bili tamo, reagovala sam emotivno, što zaista nije bilo pošteno prema vama.“

Kejn jedva da je trepnuo na moje trtljanje.

„I eto, žao mi je“, završila sam.

„Dobro.“ Ustao je i s neskrivenim nestrpljenjem pogledao preko mog ramena.

Shvatila sam to „dobro“ kao prihvatanje mog izvinjenja i nastavila: „Ali kazna nije primerena zločinu.“

Usledio je još jedan težak uzdah. „Reci mi ponovo zašto bi trebalo da me je briga što ćerka čoveka koji je mojoj majci dao kokain, što je razlog njene smrti, više nema posao.“

Trgla sam se. „Ja nisam kriva za postupke svog oca.“

„Venama vam teče ista krv.“

Izgubila sam svaku nadu da ću obuzdati gnev zbog njegove arogancije. „O? Ovisnik o kokainu, je li?“

Zažalila sam čim sam to izgovorila.

„Izlazi“, rekao je, jedva obuzdavajući bes.

„Dobro, dobro“, požurila sam da ublažim ono što sam rekla. „Grozno je to što sam rekla. Stvarno mi je žao. Ali pretpostavljate da znate ko sam na osnovu onoga što je moj otac, što je takođe grozno.“

Nije bilo odgovora.

Oprezno sam zakoračila ka zamišljenom biznismenu. „Slušajte, zbog vas nisam samo otpuštena. Zbog vašeg besa moj šef je izgubio *Mogul* i još dva klijenta, što znači da me je stavio na crnu listu. Ako ovo ne ispravite, neću naći novi posao u modnoj industriji. Samo... dozvolite Benitu da obavi snimanje. Molim vas.“

Gledali smo se, a među nama je zavladała neugodna tišina. Bila sam prilično sigurna (bar sam se nadala) da Kejn ćuti zato što razmatra moju molbu. Tišina mi je, međutim,

samo dala priliku da još više upijem njegovu grubu, mračnu lepotu. Da li je moguće da postaje sve privlačniji?

To je za mene bio problem.

Moju mamu je tata izgledom toliko oborio s nogu da se osećala inferiorno, kao da je ona srećnica što je s njim, a ne obrnuto. Mrzela sam to i nije mi trebao terapeut da mi kaže kako sam zbog toga izlazila s momcima koji su privlačni, ali ne toliko da me zastraše. Što je još važnije, svi moji bivši momci (a nije da ih je bilo mnogo) jasno su mi stavili do znanja kako misle da su zabavljajući se sa mnom uboli premiju. Nisam to tražila zato što sam želela da budem privlačnija od svog partnera, već zato što nisam želela da se osećam inferiornije.

Nisam želela da se osećam kao mama.

Zato je moja reakcija na Kejna bila neobična. Mogla sam da priznam da je neki tip seksi. Ali nikad me nisu privlačili seksi muškarci, jer sam istrenirala mozak da ne ispušta sve one hemikalije koje su činile da me privuku *seksi* muškarci.

Međutim, sa Kejn... pa, čim smo se upoznali (da budem iskrena, možda i pre toga) kroz glavu su počele da mi prolaze nepristojne misli i osetila sam kako mi koža bridi, svesna njegovog gnevnog pogleda.

„Ne.“

Ne? „Kako to mislite ne?“

Pogledao me je izvivši obrvu. „To je jedna od najčešće upotrebljavanih reči u engleskom jeziku, gospođice Holand. Zapanjen sam što neko ko ne zna njeno značenje ne može da nađe posao.“

Ne obazirući se na njegov sarkazam, bacila sam kosu preko ramena, nadajući se da delujem prkosno. „Ne prihvatam ne kao odgovor.“

Kejnove već tamne oči smračile su se od besa i s pretećom smirenošću odgovorio je: „Prihvatićeš ga i izaći pre nego što te lično izbacim iz svoje kancelarije.“

Ponovo sam zadrhtala, zamislivši kako stavlja te krupne šake na mene. Brzo sam izbacila tu misao iz glave i odgovorila: „Molim vas, budite fer.“

Iz njega je izbijao bes. „Fer?“, pitao je promuklim glasom. „Šta je fer u tome što si ovde? Još jednom ću te zamoliti da odeš, a ako to ne učiniš, *fizički* ću te udaljiti.“

Zažmurila sam, ne mogavši da vidim bol u njegovim očima a da ne poželim da povredim svog oca. Jer moj otac je bio slab i neodgovoran čovek, Kejn Karavej je izgubio sve i uprkos „svemu“ što je sada imao oko sebe, iz onoga što sam do sada videla, nisam bila ubeđena da zapravo *išta* ima. „Idem“, prošaptala sam. Kad sam otvorila vrata, neumoljivo je gledao u mene. Ispunila me neka stepnja da je to – to. Nije promenio mišljenje o meni i još uvek sam bez posla. „Zaista mi je žao. Samo... samo sam se zaglibila.“ I to ne samo u jednom smislu. Zgrabila sam kvaku na vratima njegove kancelarije i krenula da je povlačim kad me njegov ljutiti uzdah zaustavio.

„Pozvaću tvog šefa i reći da te primi nazad.“

Osetila sam olakšanje i zapanjeno se okrenula ka njemu. „Stvarno?“

Okrenuo mi je leđa. „Da, ali predomisliću se ako za pet sekundi ne izađeš iz moje kancelarije.“

Izletela sam iz kancelarije za tri sekunde. Nisam dobila sve po šta sam došla i verovatno je zato dok sam se vozila kući razočaranje postepeno nadvladalo olakšanje. Sinulo mi je da bih volela da Kejn vidi ono što ja vidim – da smo po mnogo čemu slični. I nisam želela da budem neko koga će mrzeti.

Međutim, bilo je jasno da Kejn želi da ga ostavim na miru. I hoću. Pa makar to bilo poslednje što bih želela da uradim.